

[Arbejds- og Socialministeren.]

vision. Paa Konferencen i Montreal havde man derfor paa Dagsordenen bl. a. optaget Spørgsmaalet om Arbejdsorganisationens Statut, og paa denne Konference vedtog man det Udkast til en ny Statut, som jeg hermed har den Ære at forelægge Forslag til Rigsdagsbeslutning om for det høje Ting.

Den stedfundne Vedtagelse paa Konferencen i Montreal fremtræder i Form af en ganske kort Beslutning, der udtaler, at den hidtil gældende Statut, der findes optrykt i Spalte 1 af det til Beslutningen knyttede Tillæg, er ændret, som det fremgaar af Tillæggets Spalte 2. Fremgangsmaaden afviger fra dansk Lovgivningspraksis, men man har ment at burde bibeholde denne Form ogsaa i den danske Oversættelse, dels fordi dennes autentiske Karakter derved understreges og bevares, dels fordi Fremgangsmaaden er ganske praktisk, idet den Jetter Muligheden for at gøre sig bekendt med de stedfundne Ændringer blot ved at sammenholde de to Tekster, i hvilke Ændringerne er trykt med Kursiv i Spalte 2.

Idet jeg i øvrigt henviser til de til Forslaget knyttede Bemærkninger, finder jeg Anledning til derudover at fremhæve følgende. Den internationale Arbejdsorganisation har faaet sit Særpræg derved, at Arbejdsgiverne og Arbejderne er repræsenterede og stemmeberettigede paa Arbejdskonferencerne og i Organisationens Forretningsudvalg, Styrelsesraadet. Af mange Grunde tillægger jeg det overordentlig stor Betydning, at Parterne saaledes deltager i Forhandlingerne om de internationale Retningslinier for Sociallovgivningen, som det netop er Arbejdsorganisationens Opgave at drage. Det er af Betydning først og fremmest for Arbejderne og Arbejdsgiverne, at de herigennem faar Lejlighed til at drøfte Problemerne med deres Kolleger fra andre Lande, baade de Spørgsmaal, som staar paa Dagsordenen, og aktuelle Forhold, som i øvrigt er oppe i Tiden, og dette gælder selvsagt ogsaa de Embedsmænd, som deltager i Konferencerne. Men dernæst er det min Overbevisning, at det gennem Tiden har styrket den saglige Debat, at Parterne har deltaget i Diskussionen og derved ligesom er kommet ind paa Livet af Hverdagens sociale Problemer, og det har tjent til at skyde de politiske Divergenser, som maatte være Landene imellem, i Baggrunden til Fordel for den rent faglige Drøftelse og til Fordel for de mange, som paa den ene eller den anden Maade er berørt af Konferencens Beslutninger.

Nu er det imidlertid saadan, at naar en international Arbejdskonference har vedtaget en Konvention om sociale Forhold, er denne Konvention ikke umiddelbart bindende for Medlemsstaterne, men der paahviler disse en Forpligtelse til senest i Løbet af 1½ Aar efter Konferencen at forelægge Konventionen for vedkommende hjemlige kompetente Myndigheder, som alt-saa skal tage Stilling til, om Landet eventuelt kan slutte sig til Konventionen. Den internationale Konference fungerer altsaa, som man forstaar, ikke som en Overrigsdag, men dens Vedtagelser fremtræder over for de enkelte Medlemsstater alene med den Styrke, som deres saglige Indhold berettiger dem til, og med den Vægt, man kan tillægge en Beslutning, der enstemmigt eller med en stor Majoritet er fattet af Repræsentanter for de mange Landes Regeringer, Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer.

Imidlertid har man netop paa dette Punkt efter de 27 Aars Erfaring, som Arbejdsorganisationen raader over, ment at burde udvide Medlemsstaternes Forpligtelse noget, saa at Medlemsstaterne efter den foreslaaede Ændring i Statutens Artikel 19 ikke blot er forpligtet til at forelægge de Konventioner og Henstillinger, som Arbejdskonferencen vedtager, for deres hjemlige kompetente Myndighed, men ogsaa er forpligtet til, hvis dette resulterer i, at Konventionen og Henstillingen ikke tiltrædes, over for Arbejdsorganisationen at gøre Rede for de Vanskeligheder, som forhindrer eller forsinker Ratifikationen.

Jeg tror, at dette er et rimeligt Krav. Paa den ene Side kan det for de Stater, hvis økonomiske eller sociale Forhold endnu ikke tillader Ratifikationen, indeholde en Tilskyndelse til ogsaa fremover at holde Spørgsmaalet om at tilslutte sig Konventionen aabent. Paa den anden Side er der maaske Stater, hvis sociale Lovgivning paa Grund af Landets hele økonomiske, kulturelle og sociale Stade er naaet videre frem, men i hvis Lovgivning den paagældende Konvention maaske vanskeligt lader sig indpasse. De faar altsaa herigennem Lejlighed til at gøre Rede baade for saadanne Vanskeligheder og for deres Lovgivning i det hele taget paa det paagældende Felt.

Jeg skal i øvrigt ikke trætte de ærede Medlemmer med en detailleret Gennemgang af de øvrige Regler, som foreslaas ændret, men skal indskrænke mig til at nævne nogle faa Punkter. Man har foretaget Ændringer, som understreger Betydningen af Styrelsesraadets Virksomhed, og man har givet nye Regler om Forbundsstaters For-